

τά πάρτε όλα, λοχαγέ ;

Χαίρετε
ΙΖΟΛΙΝΑ.

Φίλησα τρελλά το γοαμιστάκι της γοητευτικής κόρης του δόν Ραμόν. Το έκρυψα στην τσέπη μου κι' άρχισα να σκέπτομαι...

Ποιός να ήταν άραγε ο φιλοξενούμενος αυτός του σπιτιού της 'Ιζολίνας, τον οποίο ο πατέρας της έτρεμε περισσότερο απ' όλους τους δι'αβόλους της Κολάσας ;

Έγινούσε τον 'Ιχούρα ;
'Αλλ' αυτός, όπως μου εξήγησε η 'Ιζολίνα, ήταν εξάδελφός της. Βρισκόταν λοιπόν και κανένας άλλος, εκτός αυτού, μέσα στη μεγάλη αδιένδα του δόν Ραμόν ; Και ποιός ήταν αυτός ο άλλος, αυτός ο σατανάς, τον οποίο φοβόντουσαν τόσο ;

—Διάβολε .. ψιθύρισα. Νά ένα μυστήριο, το οποίο πρέπει να διαφωτισώ, χωρίς άλλο. Και θα το διαφωτισώ, μα τα κέρατα του σατανά !..

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΜΙΣΟΣ

'Ενώ έκανα τις σκέψεις αυτές, κατάλαβα άξαφνα πώς κάποιος με παρακολούθησε απ' το ύψος της ταράτσας της αδιένδας του δόν Ραμόν δε Βάργας.

Σήκωσα άμέσως τα μάτια μου και κύτταξα να δω ποιός εινε. Το βλέμμα μου συναντήθηκε τότε με το βλέμμα ενός ανθρώπου που στεκόταν κει πάνω και με κύτταξε με μίσος, με λύσσα :

'Ηταν ο 'Ιχούρα !..
Πόση ώρα βρισκόταν κει πάνω ;

Είχε δη άραγε τί είχε συμβή ;
Δέν ξέρω...

'Η αλήθεια εινε πως με κύτταξε, όπως θα κύτταξε ένα θανάσιμο έχθρό του, ένα θανάσιμο άντραστή του...

Και με το ποδο το αυτό βλέμμα που ρίξαμε ο ένας στον άλλο, ήταν σαν να διασταυρώναιε τα ξίφη μας, σαν να δοκίμασε αιώνο κι' άδυσώπητο μίσος...

Τώρα πειά δέν ειχα καμιά άμφιβολία. Ο 'Ιχούρα αγαπούσε την 'Ιζολίνα και με μισούσε. Έπρεπε να τον θεωρώ έχθρό μου. Έπρεπε να λείψω απ' τον κόσμο ο ένας από τους δύο μας.

'Αν και τον ειχα άντιληφθή πειά, άν και τον κύτταξα άσθηρά και άγρια, ο 'Ιχούρα έξασκοιούθησε να με κυττάξη περιφρονητικά και μοχθηρά. Τόσο περιφρονητικά και μοχθηρά, ώστε δέν μπόρεσα πειά να συγκρατηώ. Τομαζόμουν λοιπόν να του ίπυθύνω το λόγο, να τον βροίσω, να τον προκαλέσω, όταν άξαφνα γοργός καλασμός άλλου άκούστηκεν έξω από την αυλή.

'Ηταν ο ύπολοχαγός Χολιγκσουρόθ.

Μπήκε στην αυλή της αδιένδας, στάθηκε πλάι μου και μου ειπε :

—Λοχαγέ Ούορφιλδ, έμαξήσαμε την άγέλη των βοδιών. Πρέστα να...

'Αλλά δέν πρόφτασε να τελειώση τη φράση του. Τα μάτια του πέσανε ξαφνικά στην ταράτσα της αδιένδας. Και τότε... τότε συνέβη κάτι το άπερόπτο, το παράξενο.

Ο ύπολοχαγός Χολιγκσουρόθ κοκκίνισε, άναψε, φρένιασε. Τα μάτια του άγρίεψαν και σπινθηροδόησαν. Παράτησε τα χαλινάρια του άλλου του, σήκωσε ψηλά, προς την ταράτσα, τη γροθιά του, και φώναξε με φωνή ύπόκωψη, λισσοσμένη, γεμάτη όργη και μίσος :

—Ραφαήλ 'Ιχούρα .. Σατανά !..

Ο 'Ιχούρα κύτταξε καλύτερα τον ύπολοχαγο και γλώμιασε.

—Βενκόλακα !.. Φάνατσα !.. τραύλισε σιγά.

'Η ταραχή του ήταν τόση, ώστε δέν μπορούσε να μετακινηθή απ' τη θέση του. 'Η θέα του ύπολοχαγο τον ειχε, φαίνεται, καταταράξει.

Ο ύπολοχαγός Χολιγκσουρόθ έλισσοσε τώρα κυριολεκτικώς. Ορθος, πάνω στους άναβολείς του άλλου του, κύτταξε τον 'Ιχούρα και ξεφώνιζε :

—Προδότη !.. Άθλιε !.. Δολοφόνε !.. Σε ξαναβροίω, έπί τέλους !.. Ά, τώρα πειά δέν θα μου ξεφύγης. Τώρα θα καθαρίσουμε, μα για πάντα, τους λογαριασμούς μας.

Λέγοντας τα λόγια αυτά ο λοχαγός, σήκωσε την καρδιά του και σημάδεψε τον 'Ιχούρα κατακέφαλα.

—Στάσου, Χολιγκσουρόθ !.. φώναξα. Στάσου !..

Και συγχρόνως χτύπησα το άλογο μου, πήδησα πλάι του και θέλησα να τον έμπούσω να ποροβόηση.

Και δέν έπορόθησα μόν να τον συγκρατήσω. Πιάνοντας όμως το δέπιο του, τη στιγμή που ποροβόησε, έωσα τη ζωή του 'Ιχούρα.

'Η σφαίρα χτύπησε στον τοίχο της ταράτσας, σήκωσε ένα συννεφάκι σκόνης και πέρασε πλάι στο κεφάλι του Μεξικανού.

Ο 'Ιχούρα, που ως τη στιγμή αυτή ειχεν άπαικίαι ασπασμένους, ξαναβροίε την κηροσμία του κι' έτράπη σε φωνή.

Βοήθα έτσι καιρό να πω στον ύπολοχαγο :

—'Υπολοχαγέ Χολιγκσουρόθ, σε διατάσσω να έξηγηθής !

—Λοχαγέ Ούορφιλδ, μου άπάντησεν ο ύπολοχαγός, τρέμοντας απ' τη λύσσα του, μπορείτε να με διατάξετε να κείθε τι που άφορά την ύπηρεσία και θα σας ίπακούσω τυπικά. Μα στην περίπτωση αυτή μονάχα ο Παντοδύναμος Θεός μπορεί να μ' έμπούση απ' την έκδησή μου. Ο άνθρωπος αυτός, πρέπει να πεθάνη και θα πεθάνη !.. Το έχω όρωσθή στο θεό και στο διάβολο !.. Το αίμα των θυμάτων του φωνάζει, μέσ' από τη γή... Θά τον σκοτώσω !..

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, σπκρόνησε τ' άλογο του και άφαισε καλπάζοντας στο βάθος της αυλής της αδιένδας. Όταν έφτασε στην κερία είσοδο του σπιτιού, τράβηξε το σπαθί του και το πιστόλι του, πήδησε κάτω απ' τ' άλογο και χύθηκε σαν κωνόκομος ταφρός μέσα στην αδιένδα.

'Ετρεξα ξοπίσω του, θέλησα να τον πιάσω από το χέρι, μα μου έβρανε και τον έχασα απ' τα μάτια μου.

Σε λίγο τραυρός θόρυβος άντήχησεν μέσα στην αδιένδα. Έπιπλα άναποδογύρισαν και σπάσανε, κρουγές και βλοσυρήμας.

'Αμέσως κατόπιν δύο ποροβόησμοι βρόντησαν και συγχρόνως έφτασαν στ' αδιά μου γυμνασία ξερονητά και μονοκερά άνδρες γυροραγούητες ή μαχαμίνου με λύσσα.

—Δυστυχία !.. φώναξα. Ένας από τους δύο φύλη άσφαλώς σκοτώθη !..

'Ανέστηκα γρήγορα - γρήγορα έπάνω, αλλά δέν ειδα κανένα. Έπιπλα άναποδογυρισμένα ύπηρχαν έδώ κι' εκεί, γλάστρες λουλουδιών σπασμένες, κηπίες μαροσσιού, άναστάτωσις.

Τράβηξα άμέσως για την ταράτσα.

Ότ' εκεί όμως ύπηρχε κανείς.

Γύρισα τότε και κύτταξα, από το ύψος, στο όποιο βρισκόμουν, προς την πεδιάδα..

Από άνθρωποι έτρεχαν πεζοί, σε άρκετη άπόσταση από την αδιένδα. Ο 'Ιχούρα κι' ο ύπολοχαγός Χολιγκσουρόθ.

Ο ύπολοχαγός κρατούσε στο χέρι του το γυνό του ξίφος. Μα ο 'Ιχούρα προσηγυτο άρκετά, τρέχοντας προς το κοντινό δάσος.

Τι μπορούσα να κάμω πλέον ; 'Ηθελα να προλάβω άστόσο την άμειστησία και χωρίς να χάσω καιρό, κατέβηκα απ' την ταράτσα, πήδησα στ' άλογο μου κι' έτρεξα κατόπι των δύο έκεινων ανθρώπων. Μα μάτια έκάλπασα σαν δαμονοσμένη. Ο 'Ιχούρα τριτύσσε στο δάσος, ο ύπολοχαγός τον άκολουθούσε ξοπίσω και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα τους έχασα από τα μάτια μου.

Στάθηκεν έντοίσις επί μερικά λεπτά μέσα στο δάσος και περίμενα. Κανένας θόρυβος δέν άκούγονταν. Γαλήνη και σιωπή άπλώνονταν γύρω μου. Άπορώσασα τότε να γυρίσω πίσω και έβρασα καλπάζοντας στην αδιένδα του δόν Ραμόν.

Μ' έπεριέμεναν εκεί οι στρατιώτες μου, έχοντας επί κεφαλής τον ύπολοχογο Ούίτλι. Είχαν συγκεντρώσει την άγέλη των βοδιών και δέν περίμεναν παρά τη διαταγή μου, για να την όδηγήσουν στον καταυλισμό μας. Φτάνοντας στην αδιένδα, σκέφτηκα να ζητήσω να δω τον πατέρα της 'Ιζολίνας και να του δώσω έξηγήσεις για ό,τι συνέβη. Μα κανένας ύπηρχε δέν φανόταν στην αυλή. Κι' έξ άλλου, δέν ειχα και πολλά πράγματα να πω στον γηραιό Μεξικανό. Μήπως ήξερα τί συνέβαινε μεταξύ του Χολιγκσουρόθ και του 'Ιχούρα ; Τά άπόφαττα γεγονότα, που ειχαν συμβεί από όλίγου, με ειχαν άφαισει κι' έμένα έμβρόντητο.

Θά ήμουν, άστόσο, εύτυχής, άν μπορούσα να ιδώ την 'Ιζολίνα, άν μπορούσα να της πω λίγα λόγια. Πώς όμως ;

'Η ώραία κήρη δέν φανότανε πονθενά, δέν ήθελε να μιλήση μαζί μου, φοβόταν κι' έτρεφε τους έχθρούς του πατέρα της.

'Αποφάσισα λοιπόν να φύγω κι' έδωσα άμέσως διαταγή να ξεκινησουμε, αφού άφηρα δώδεκα στρατιώτες επί τοπου, για να περιμένουν τον γυρισμό του Χολιγκσουρόθ, άν θα γυρίζε ζωντανός πίσω...

(Άκολουθεί)

'Ιχούρα